

BENİM KADINIM... (ANNELERİMİZE)

Anneler Günü... Dr. Gürbüz Çapan, öz annesi ve süt annesi ile birlikte...

Benim bütün zamanların en güzel ve hiç vazgeçemediğim, sevgimin, aşkımın hiç azalmadığı, giderek arttığı tek kadının anamdır.

Kara perçemli halini hatırlarım. Ekmek pişirirken, tandır ateşinde buram buram hem perçeminden, hem gerdanından terlediği halini. Yaramazlıkla, sarkıntılık arası sarkardım kadınıma...

Ekmek kaçırdım, tandırın üzerinden atlar, ödünü koparırdım. Tam tandıra eğilmişken sorularla bunaltırdım. En sevdiğim hali, kaymaklı kıtır (nezik derler bizim oralarda) pişirdiği günlerdi. Ağır misafir ağırlanacak, arta kalanla bizler (ev ahalisi) otlanacaktık. İlk partinin tadına hep ben bakardım. Anam, keyifli ve tatlı bir kızgınlıkla seyrederdi. İri ela gözleri, uzun ince parmakları ve dünyanın en güzel elleriyle "*Def ol başımdan*" derdi. Ama ben onu "*İyi ki varsın*" anlardım.

İneği, koyunu sağarken sarktığımı hatırlarım. İş verirdi; "*Şu kova sütü içeri götür*" gibisinden. Dökmeden götürmenin ödülü ballı öpücüktü. Ne mutlanır, şımarırdım.

Süt çekilir, kaymak elde edilirdi. Biraz da şeker katınca kendimi imparator zannederdim.

Harmanın, hasadın da vazgeçilmezi anamdı. İrgata yemek yapmak, harmanda düven sürmek anamın işiydi. Yoktu o zamanlar patos filan. Eteğinden asılırdım, gеме (düven) binerdim. Bindirmeyince ağlar, zırlardım. Salya sümük yapışırdık anamın eteğine.

Akşamları yıkardı beni, sabun sürünce zırlardım, kafama tasla ya da eliyle vurur, ağlardım. Ancak öpücükle bağışlardım onu. O öpünce ne sabun acısı, ne tas ağrısı kalırdı. Havluyla kurulaması bütün kemiklerimin elden geçirilmesi gibi bir şeydi. Ben onun, o da benim varlığımı hissederdik.

Yani kısaca, anam; süt, yoğurt-ekmek yemek, çocuklar için temizlik, evin ve harmanın vazgeçilmezi, kısaca bizim evin üretim atölyesiydi. Tavuğun, kazın, kuzunun tek sahibi anamdı.

Anam olmazsa bizde hayat dururdu. Dedem (annemin babası) öldüğünde anam üç günlüğüne gitti ölü yerine, gelene kadar biz haşattık. İnekleri küçük kardeşim **Günay** sağdı. Hem de yere. Koyun sağmaktan vazgeçtik, kuzuya baktık. Ekmeğimizi amcamın eşi halletmişti. Ben o zaman beceriksiz "*oturan ayı*" olduğumdan bize anamın anısını Güneş ötlendirmişti.